

Sygn. akt VII U 555/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Iwona Wiśniewska
Protokolant:	stażysta Karolina Wesołowska

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2015 r. w Bydgoszczy

sprawy J. S. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego M. S.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B.

o ustalenie niepełnosprawności

w związku z orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B.

z dnia 18 lutego 2015r. nr (...)

oddala odwołanie.

SSR Iwona Wiśniewska

Sygn. akt VII U 555/15

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 18 lutego 2015r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. utrzymał w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. z dnia 17 grudnia 2014r. na mocy którego J. S. została zaliczona do osób niepełnosprawnych do 31 grudnia 2016r. oraz orzeczono, że dziecko wymaga konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji (pkt 8) i nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji (pkt 7).

Od powyższej decyzji w zakresie pkt 7 odwołanie w imieniu i na rzecz J. S. wniosła przedstawicielka ustawa małoletniej M. S.. W uzasadnieniu podniosła, że dziecko wymaga opieki, chociażby przy przyjmowaniu leków. Wskazała, że córka jest pod opieką poradni pulmonologicznej, dermatologicznej i zdrowia psychicznego.

Wojewódzki Zespół do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. wniósł o oddalenie odwołania. Zakres naruszonej sprawności organizmu u małoletniej J. S. spowodowany astmą atopową uzasadnia zaliczenie jej do osób niepełnosprawnych. Dziecko wymaga leczenia farmakologicznego. U małoletniej nie zachodzi konieczność stałej lub

długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Orzekana ma pełną zdolność do samoobsługi na poziomie wieku.

Sąd ustalił, co następuje:

J. S. jest córką M. S. i ma 9 lat.

okoliczność bezsporna

Odwołująca cierpi na astmę oskrzelową w postaci lekkiej. Leczy się w poradni alergologicznej. Codziennie pobiera leki, także wziewne. Była odczulana, ale proces przerwano. W ostatnich 6 latach nie była leczona szpitalnie z powodu choroby oskrzeli.

dowód: opinia biegłej sądowej pulmonolog k.23-24

J. S. ma zaburzenia zachowania i zaburzenia emocjonalne. Bierze leki, które poprawiają jej zachowania. Wymaga systematycznego leczenia, ale nie wymaga większej opieki niż dzieci w jej wieku. Dziecko samodzielnie-adekwatnie do wieku- zaspokaja swoje podstawowe potrzeby życiowe. Uczy się w ramach kształcenia powszechnego. Posługuje się słownictwem adekwatnym do swojego wieku i pochodzenia społecznego. Charakteryzuje się sprawnością intelektualną w granicach normy. Opanowała w wystarczającym stopniu podstawowe umiejętności jak czytanie, pisanie i liczenie. Zna i rozumie podstawowe normy i zasady życia społecznego. Pojmuje znaczenie prostych sytuacji i interakcji społecznych. Jej procesy poznawcze funkcjonują w granicach normy.

dowód: opinia biegłej sądowej psychiatry k.13-15, opinia biegłej sądowej psycholog k.17-19

Nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

dowód: opinia biegłej sądowej pulmonolog k.23-24, opinia biegłej sądowej psychiatry k.13-15, opinia biegłej sądowej psycholog k.17-19

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty wchodzące w skład materiału dowodowego, albowiem nie wzbudziły one zastrzeżeń Sądu i stron, co do ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Sąd podzielił w całości opinię biegłych sądowych z dziedziny pulmonologii, psychiatrii i psychologii. Biegli sformułowali jasne i logiczne wnioski, które poparte zostały badaniem J. S. oraz analizą akt sprawy. Wnioski wszystkich opinii są kategoryczne i zgodne ze sobą. Strony nie złożyły zastrzeżeń do żadnej opinii.

Zgodnie z treścią art. 4a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2011 r. Nr 127 poz. 721 z zm.) osoby, które nie ukończyły 16 roku życia zaliczane są do osób niepełnosprawnych, jeżeli mają naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodującą konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku. Przez niezdolności do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych należy natomiast, w świetle wydanego na podstawie w/wym. ustawy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia (Dz. U. Nr 17 poz. 162 z zm.), rozumieć takie kryteria jak samoobsługa, samodzielne poruszanie się, komunikowanie z otoczeniem, które powodują konieczność zapewnienia stałej opieki lub pomocy w sposób przewyższający zakres opieki nad zdrowym dzieckiem w danym wieku. Z kolei § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. Nr 139 poz. 1328 z zm.) stanowi, że przy orzekaniu o niepełnosprawności osoby, która nie ukończyła 16 roku życia, zwanej dalej "dzieckiem", bierze się pod uwagę

m.in. ograniczenia w funkcjonowaniu występujące w życiu codziennym w porównaniu do dzieci z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną właściwą dla wieku dziecka.

W przedmiotowej sprawie bezsporne było, iż odwołująca należy do osób niepełnosprawnych. Przedstawiciel ustawy odwołującej domagała się ustalenia, że zachodzi konieczność stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji J. S..

Przeprowadzone postępowanie, zdaniem Sądu, nie pozwala na stwierdzenie, że dziecko wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Orzeczenia wydawane przez zespół (powiatowy i wojewódzki) do spraw orzekania o niepełnosprawności w B. oraz przez biegłych są w tym zakresie jednoznaczne i spójne. Bezsporne jest, co wskazywała odwołująca, iż w przypadku zachorowania dziecka matka musi poświęcić mu dużo opieki i czasu, ale jest to sytuacja występująca zarówno u dzieci pełnosprawnych jak i niepełnosprawnych. Nie budzi żadnych wątpliwości Sądu, że 9-letnie dziecko nawet jak jest zdrowe i pełnosprawne wymaga opieki i praktycznie nadzoru, szczególnie przy zażywaniu leków. W tym względzie J. S. nie odbiega znacznie od rówieśników. Dzieci w wieku wczesnoszkolnym często chorują. Częstotliwość zachorowań nie jest jednak przesłanką do ustalenia konieczności stałej opieki (pkt 7 orzeczenia). Warunek ten musi być połączony z ograniczeniem samodzielnej egzystencji, czego w przedmiotowej sprawie Sąd nie stwierdził. Dziewczynka jest samodzielna stosownie do wieku. Podkreślić należy, że z opinii biegłej wynika, że podstawowe schorzenie dziecka w postaci astmy oskrzelowej jest dobrze kontrolowane lekami i przebiega bez zaostrzeń.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że J. S. nie wymaga zwiększonej opieki w porównaniu z rówieśnikami i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

SSR Iwona Wiśniewska